

IF Kamraterna i med- och motgång Del 6

Tåg till Olofström och invigning av idrottsplats

Skolläraren Carl Östenberg följde troget sitt IFK genom åren. 1938 ordnade han en utfärd till Lister i Blekinge för både A- och B-lag. På en gård blev det stort ålagille efter spel mot Hörvik. Efter övernattnings i hö på logen och en stadig frukost avresa till Karlshamn för matcher där. Den 28 juli 1940 var det åter match i avspänningens tecken innan seriestart, kanske Ove Johanssons avskedsmatch. Vi åkte tåg till Olofström, byte i Älmhult. Var och en hade utrustningen i sin egen lilla resväska. Matchen var lyckad med bra spel i vackert väder på ny fin gräsmatta och en publik som fick se sina favoriter vinna med 4-3. Ett av våra mål var av den arten att den fastnat på näthinnan och stannat genom åren. Det var Lindskog som avancerade på högerkanten och med renaste tillslag fick fullträff i närmsta kryss.

Genast efter matchen återvände vi till Älmhult, eftersom tågtiden måste passas. Väl där skulle det bli hotellbesök.

Snart var karavanen av spelare på väg, då hördes en skräll från sladden. Allas huvud vändes bakåt där en grabb stod stirrande på ett handtag han höll i handen medan två kamrater bestört iakttog väskan på marken, från vilken en liten rännil bildades. Tystnaden efter skrällen varade en sekund innan olyckans hela vidd stod klar för de närmaste: " Hur f-n kan man bära en väska i handtaget ? " var den första anklagande kommentaren innan väskan lyftes upp i luften och de törstande sträckte hals mot strålen av den hårt ransonerade drycken som läckte utUppsynen hos de olyckliga var obetalbar och skratten hos övriga var mera hjärtliga än råa.

Att arbeta ideellt för sin förening fick IFK-arna många tillfällen till under 30-talet. Läktarna på Göingevallen byggdes och omklädningsrummen flyttades dit från sin påvra paviljong. Planket runt hela anläggningen reparerades också. På hösten 1937 plöjdes och nyplanerades spelplanen innan den finjusterades med handräfsor och nysåddes . Två stycken handgräsklippare inköptes och vid vårträningen gällde det att få grabbarna att ta några extra rundor med dem efter träningen. Därefter trumlades det och planen var verkligen prydlig framåt hösten.

1939 blev sommaren varm och torr. Gräsmattan hotade torka bort och ett par vattenspridare måste hållas igång kontinuerligt. Detta fick ett snabbt slut när en vattenräkning på 300 kronor inte kunde regleras på grund av ebb (!) i kassan. För att spara planen förvisades all träning till gamla skjutbanan och Linnéängen ett par år.

1939 började inkallelserna till försvaret och fortsatte sedan att ställa till problem vid laguttagningarna i fem års tid.

Bondpermis med hjärnskakning

Kompanicheferna ställde sig mestadels förstående till lagledarnas propåer om permission för sina "nyckelspelare", men var det påbjudet fyra timmars beredskap så kunde de inte mycket göra. Välkänd blev ju historien om Lennart Stjärnberg då han i en DM-match som gick till förlängning fick lämna plan och rusa till tåget, som han missade, tog sig tillbaka till Göingevallen och fick spela med i den lyckliga

avslutningen av matchen innan han med bil tog sig tillbaka till förbundet. Något avbytarmanskap fanns inte i reglementet då.

I juli månad upplevde jag själv lite sådan dramatik. Jag låg inkallad i Ängelholms-trakten med 12 timmars beredskap. Vår kapten var en garvad reservare och hans kommentar när jag kom med permissionssedeln var:

" För mig får du resa, men blir det något trubbel får du själv stå risken". Vi var inbjudna till en triangelturnering i Timsfors tillsammans med Strömsnäsbruk. I ungdomlig obetänksamhet beslöt jag mig för att medverka trots tidsnöden. Till att börja med gick allt bra. En mil på cykel, två timmar med tåg, hem och hälsa på och avresa från GöingevalLEN klockan 11. Vi besegrade Strömsnäsbruk med 2-0, men mot Timsfors hände det att jag skallade ihop och fick hjärnskakning, varvid jag förlorade minnet. På kvällskvisten vaknade jag till liv hemma i Hässleholm med en liten pokal stående på bordet vid soffan, förstapriset. Frans Karlsson, som då var lagledare, hade telefonerat till kaptenen på förbandet och meddelat min belägenhet. På morgonen vid ankomsten till förbandet förhörde sig kaptenen bara om mitt hälsotillstånd.

Försummade skomakeriet

Frans Karlsson var lagledare för fotbollslaget i slutet av 30-talet och halva 40-talet. Han gick helt upp i den uppgiften och försummade säkerligen sin skomakerirörelse för densamma. Hittills hade laget bestått av lokala förmågor, men framöver kunde det dyka upp spelare från andra orter på träningarna. Det var studerande, teknister såväl som militärer, som tillfälligt var bosatta här eller järnvägsanställda som mera permanent blev hässleholmare. Alltnog det var kring skokällaren på Järnvägsgatan det snurrade och de gamla kontakterna kunde hållas i orolig tid.